

Kedves Testvérek!

A 2025-ös szentévben is megtartjuk a Szent II. János Pál pápa által 33 éve alapított betegek világnapját. A szentévben meghív bennünket az Egyház, hogy „a remény zarándokai” legyünk. A Szent év, biztató üzenetét Szent Pál szavaival fogalmazta meg a pápa: „A remény nem csal meg”. Az üzenet idős korban és a szenvedés idején is megerősíthet bennünket.

A bennünk feszülő kérdések eligazításában segíthetnek a vigasztaló szavak. Különösen, ha idős kori gyengeséget, vagy szenvedést élünk meg. Hogyan maradhatunk erősek, amikor testünket súlyos, bénító betegségek sújtják és esetleg az anyagi lehetőségeinket meghaladó kezelésekre szorulunk. Amikor, a saját szenvedésen túl azok szenvedését is látjuk, akik szeretnek bennünket, mellettünk állnak, de azt élik meg, hogy nem tudnak segíteni rajtunk? Ilyen körülmények között megérezzük, hogy a saját erőnknel, nagyobb erőre van szükségünk. Isten segítségére szorulunk, az Isten kegyelmére, az ő gondviselésére, arra az erőre, amely az ő Lelkének ajándéka. Az Isten jelenlétét meghatározó három szempontra hívnám fel a figyelmet: a találkozás, az ajándékozás és a megosztás.

1. A találkozás. Amikor Jézus elküldi a hetvenkét tanítványt, arra buzdítja őket, hogy hirdessék a betegeknek: „elközelgett hozzátok az Isten országa”. Segítsetek nekik, hogy megértsék, hogy a betegség, még ha fájdalmas és nehezen érthető dolog is, lehetőség az Úrral való találkozásra. A betegség idején ugyanis megtapasztaljuk egyrészt a teremtmény voltunkból adódó törékenységet, másrészt pedig Isten közelségét és könyörületét. Jézus Krisztus vállalta és átélte szenvedéseinket. Ő nem hagy el bennünket, és gyakran olyan mértékű kitartás ajándékával lep meg, amelyet elképzelni sem tudtunk, és amelyre magunktól soha nem találtunk volna vagy vállalkoztunk volna rá.

2. Az ajándék. Máskor nem látjuk olyan világosan, mint a szenvedés idején, hogy minden remény az Úrtól származik. Mindenekelőtt ajándékként nézhetünk rá, amelyet elfogadnunk és meg kell becsülnünk, „hűségesnek maradva Isten hűségéhez”. Életünk és sorsunk kizárólag Krisztus feltámadásában találja meg helyét az örökkévalóság végtelen látóhatárán. Ebből a „nagy reménységből” származik minden reménysugár, amellyel úrrá lehetünk az élet megpróbáltatásain és akadályain. Így abban, hogy velünk van, még a jelen korlátai között is megragadhatjuk a „túlvilágot”, amely a közeledésével visszaadja földi életünkben a bátorságot és a bizalmat.

3. A megosztás. A szenvedés helyei gyakran a testvéri megosztás, a kölcsönös gazdagodás helyszínei. Milyen gyakran előfordul, hogy egy idős vagy beteg ember ágya mellett remélni tanulunk! Milyen gyakran tanulhatunk meg hinni, ha közel kerülünk a szenvedőkhöz! Milyen gyakran fedezzük fel a szeretetet, ha lehajolunk a rászorulókhöz! Más szóval, ráébredünk, hogy a remény „angyalai”, Isten küldöttei vagyunk egymás számára. Az is fontos, hogy fel tudjuk fedezni ezeknek a kegyelmi találkozásoknak a szépségét és nagyságát. Megtanuljuk kitörölhetetlenül szívünkbe vésni ezeket a találkozásokat. Megőrizzük szívünkben egy egészségügyi dolgozó kedves mosolyát, egy beteg hálás és bizakodó tekintetét. Egy orvos vagy önkéntes megértő figyelmességét, egy házastárs, egy gyermek, egy unoka vagy barát, aggódó várakozását. Ezek mind kincset érő fénysugarak, amelyek nemcsak erőt adnak a megpróbáltatások sötétségében, hanem megtaníthatnak az élet igazi ízére, a szeretetre és a közelségre. Az Egyház Szűz Máriára, a Betegek Gyógyítójára bíz bennünket azokkal a szavakkal, amelyekkel oly sok testvérünk fordul hozzá szükségében:

*Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Anyja,
könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején,
hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől,
mindenkor dicsőséges és áldott Szűz! Amen.*